

kommer under gode og almindelige Middelkaar.“ Men det er jo ikke det, som staar i Lovforslaget nu; thi som der ogsaa er blevet peget paa, der staar: „dog ikke ud over almindelig gode Middelkaar“. Der er altsaa ikke sat en Grænse nedad, og det er det, jeg er glad ved, at den højtærede Minister har indrømmet, der maa gøres.

I nøje Forbindelse med dette Spørgsmaal staar Normalbidraget, det Bidrag, som det kan blive paalagt det offentlige at udrede i visse Tilfælde, naar Faderen enten ikke kan det eller paa en eller anden Maade har unddraget sig sin Forpligtelse. Ogsaa med Hensyn til dette mener jeg, at det, som har størst Interesse og i allerstørste Udstrækning vil bidrage til, at dette Lovforslag kommer til at virke, som det tilsigtes, nemlig til at forbedre disse uheldigt stillede Børns Kaar og ganske specielt give dem gunstigere Vilkaar at vokse op under, herved kan ske Fyldest. Ogsaa derfor er det, at jeg gerne vilde, da den højtærede Minister ikke har udtalt sig om dette Spørgsmaal til Trods for min Hensstilling, have slaaet fast enten ved en Tilføjelse i Lovforslagets Tekst eller i det mindste ved en Udtalelse fra Ministerbordet under Sagens Behandling, at det virkelig er Hensigten og den Forudsætning, hvorunder dette Lovforslag gennemføres, at disse Bidrag skulle være betydeligt større, end de have været hidtil. Jeg erkender, at det kan have sine ret store Vanskeligheder, da Forholdene paa de forskellige Steder i Landet og Forholdet mellem Købstæderne og Landets forskellige Egne ere saa forskellige, at fastsætte noget bestemt Beløb som det, der kunde være passende for disse Normalbidrag; men jeg vilde gerne have understreget — og jeg vilde sætte overordentlig stor Pris paa at høre en Udtalelse i Tilslutning hertil fra Ministerbordet —, at man ogsaa ved Fastsættelsen af disse Normalbidrag maa holde sig det for Øje, som ligger i de Ord: „med almindelig gode Middelkaar“. Man ræsonnerer som saa, at det er en forøget Byrde at lægge paa Kommunerne. Jeg erkender ikke denne Indvendingens Berettigelse. For mig staar det saaledes, at det at spare her er i de allerfleste Tilfælde at spare paa Skillingen og lade Daleren springe. Thi det er ganske sikkert — det er i alt Fald min Opfattelse —, at det som i overordentlig mange Tilfælde har været den medvirkende Aarsag til, at saa mange af disse Børn ere komne ind paa uheldige Vaner, ere komne ind paa Forbryderbanen

og paa forskellig Vis have skejet ud, er i ganske særlig Grad det, at deres Mødre have været saa daarligt økonomisk situerede paa Grund af Underholdsbidragenes Lidenhed, at de have maattet forsømme Børnenes Opdragelse, idet de have været henviste til at arbejde langt mere for fremmede, at forlade Hjemmet og overlade Barnet til i ret væsentlig Grad at gaa for Lud og koldt Vand og at skøtte sig selv. Først og fremmest maa der tages Sigte paa at stille Moderen saaledes, at det bliver hende muligt, naar hun da ellers har nogen Opfattelse af sit Ansvar, virkelig ogsaa at fyldestgøre dette Ansvar og sørge for, at Barnet faar en saadan Opdragelse, at det derigennem bliver udrustet med de samme Chancer for at komme frem i Verden og i Kampen for Tilværelsen som andre Mennesker under lige Vilkaar.

Men naar man gør denne Betragtning gældende, maa man selvfølgelig ogsaa sørge for at værne Kommunerne imod, at for mange af disse Fædre unddrage sig Forpligtelsen. Derfor er jeg ikke beroliget ved den Udtalelse, som den højtærede Minister fremkom med angaaende Affattelsen af § 14. Den ærede Minister sagde, at det ganske sikkert vilde blive saaledes, at naar der i den Retning hvilede en Forpligtelse paa en Mandsperson, vilde det i Almindelighed komme til vedkommende Udvandringsagents Kundskab. Jeg finder ikke, det er tilstrækkeligt betryggende for Kommunernes Interesse. Det forekommer mig, man meget bedre sikrede dem paa dette Punkt ved at indføre en Bestemmelse, hvorefter det blev en Pligt for Øvrighederne, naar et saadant Krav var anmeldt for dem, at indberette dette til de forskellige Udvandringsagenter, vi have her i Landet. Derved har man endda ikke naaet at skabe fuld Sikkerhed, thi der er jo ogsaa en anden Vej, ad hvilken man kan rejse af Landet, og mod dette er der ikke taget nogen Forholdsregel i Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse; hvis de vedkommende f. Eks. tage over Hamborg, ser jeg ikke, hvordan det skal kunne lykkes at skabe Sikkerhed for Kravet. Det er jo imidlertid et af de Spørgsmaal, som vil kunne tages under Overvejelse.

Jeg vil derfor slutte med at anbefale, at vi sørge for at give Lovforslaget en saadan Affattelse, at det i alle Tilfælde bliver aldeles afgjort, at de Underholdsbidrag, som paalægges, blive betydeligt højere, og at den Regel, som jeg erkender er en god Grundregel at gaa ud fra, slaas fast, saa at disse Børn komme til at vokse